

Arrest

nr. 81 894 van 29 mei 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn en die handelt in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarig kind X, op 25 mei 2012 bij faxpost heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 21 mei 2012 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 mei 2012 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 29 mei 2012 om 14 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Z. CHIHAOUI, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, verklaarde zich vluchteling op 31 januari 2012. Verzoekende partij was hoogzwanger en beviel van een dochter op 15 maart 2012.

1.2. De Eurodacdatabank gaf te kennen dat verzoekende partij reeds eerder een asielaanvraag had ingediend in Spanje en Italië. Verzoekende partij verklaarde tijdens het Dublinverhoor dat zij niet langer in Italië kon blijven na haar afwijzing en zij voegde daaraan toe dat zij door de vader van haar kind werd mishandeld en ze bescherming nodig heeft die ze in Italië en Spanje niet kan krijgen.

2.3. De terugname werd gevraagd aan de Italiaanse autoriteiten die op het ogenblik van de bestreden beslissing niet op het verzoek hebben geantwoord. De Italiaanse instanties werden ook op de hoogte gebracht van de geboorte van het kind van verzoekende partij op 15 maart 2012. Op 21 mei 2012 werd de beslissing genomen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Het betreft de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"(...) In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

*aan de persoon die verklaart te heten [O.F.A.]
geboren te [...], op (in) [...] alias [...]
van nationaliteit te zijn : Nigeria (Bondsrepubl.)
die een asielaanvraag ingediend heeft.*

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Italië toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikels 16(1)c en 20(1)c van Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003.

De betrokkene vroeg op 31.01.2012 asiel in België. Vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat de betrokkene op 07.11.2008 en 22.12.2008 respectievelijk asiel vroeg in Italië en Spanje. Tijdens haar verhoor en na confrontatie met deze informatie bevestigde de betrokkene dit. Ze beweerde dat ze het grondgebied van de Lidstaten in 2008 via Italië binnenkwam en het grondgebied van de Lidstaten sindsdien niet meer verliet. Op 30.01.2012 zou de betrokkene in Italië zijn vertrokken met bestemming België. Op 13.03.2012 werd een verzoek voor terugname van de betrokkene gericht aan de bevoegde Italiaanse instanties, die tot op heden niet op ons verzoek hebben geantwoord. Artikel 20(1)b van Verordening 343/2003 stelt dat de voor terugname verzochte Lidstaat binnen een termijn van twee weken moet antwoorden op verzoeken voor terugname op grond van artikel 16, lid 1,c)d) en e) en die zijn gebaseerd op via het Eurodac-systeem verkregen gegevens. Het zonder reactie laten verstrijken van de in lid 1 bedoelde termijn van twee weken staat volgens artikel 20(1)c gelijk met de aanvaarding van het terugnameverzoek en de verplichting de persoon over te nemen. Vermits de Italiaanse autoriteiten niet binnen de gestelde termijn op ons verzoek hebben geantwoord werden ze met toepassing van artikel 20(1)c van Verordening 343/2003 door middel van een "tacit agreement" op hun verantwoordelijkheid gewezen en op de verplichting de betrokken persoon over te nemen. De betrokkene beviel op 15.03.2012 te Duffel van een dochter. De Italiaanse instanties werden daarvan ingelicht en zijn op grond van artikel 4(3) van Verordening 343/2003 ertoe gehouden de dochter van de betrokkene over te nemen.

Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) ze in België asiel vroeg, nadat ze eerder asiel vroeg in Italië en Spanje (vraag 19) en of ze met betrekking tot omstandigheden met betrekking tot opvang of van behandeling redenen heeft, die volgens haar verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke Lidstaat zouden rechtvaardigen (vraag 21). De betrokkene stelde dat ze naar België kwam omdat ze niet langer in Italië kon blijven na de afwijzing van haar asielaanvraag. Ze voegde toe dat ze in Italië werd mishandeld door de vader van haar kind en dat ze er bescherming nodig heeft. Deze bescherming zou ze naar eigen zeggen in Italië of Spanje niet kunnen krijgen.

We merken op dat het volgen van de betrokkene in haar keuze van het land waar ze asiel wil vragen neerkomt op het ontkennen van de doelstellingen van de Europese instanties. In Verordening 343/2003 worden de criteria en de mechanismen vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker wordt

uitgesloten. We wijzen erop dat Italië op grond van artikel 20(1)c van Verordening 343/2003 de betrokkene dient terug te nemen en verantwoordelijk werd voor de behandeling van haar in België ingediende asielaanvraag. Dit betekent dat de Italiaanse instanties na overdracht van de betrokkene haar in België ingediende asielaanvraag zullen onderzoeken en de betrokkene niet zullen verwijderen naar haar land van herkomst zonder onderzoek van haar asielaanvraag.

Elke Lidstaat is gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere Lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel gevaar op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete, op haar individuele zaak betrokken feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat ze bij een overdracht aan Italië een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM. Betreffende de verklaring van de betrokkene dat ze in Italië door de vader van haar kind werd mishandeld, dat ze bescherming nodig heeft en dat ze die bescherming in Italië niet zou kunnen verwerven merken we op dat de betrokkene niet duidt waarom ze bescherming zou nodig hebben. Ze brengt verder geen enkel element aan dat toelaat de gegrondheid van haar verklaringen te beoordelen. Betreffende de bovenvermelde verklaringen van de betrokkene merken we op dat de betrokkene in geval van problemen inzake haar persoonlijke veiligheid of die van haar kind zich voor bijstand en bescherming dient te wenden tot de bevoegde Italiaanse instanties. Op basis van de verklaringen van de betrokkene kan niet worden besloten dat de betrokkene in Italië in geval van problemen inzake haar persoonlijke veiligheid of die van haar kind geen bijstand of bescherming zou kunnen krijgen. De betrokkene maakte tijdens haar verhoor in verband met opstandigheden van opvang of behandeling geen melding van ervaringen, omstandigheden of feiten die zouden kunnen wijzen of kunnen getuigen van een inbreuk op artikel 3 van het EVRM.

We benadrukken dat Italië de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Italië het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Italië is als lidstaat van de Europese Unie gebonden door dezelfde internationale verdragen als België. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Italiaanse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten, waaronder dus ook België. Italië onderwerpt asielaanvragen aan een individueel onderzoek en kent, net als België, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Italië kent onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering. Indien nodig kunnen voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedureglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM).

Uit recente rapporten (Norwegian Organisation for Asylum Seekers (NOAS), "The Italian approach to asylum: System and core problems", April 2011 & Schweizerische Flüchtlingshilfe/OSAR, "Asylum procedure and reception conditions in Italy - Report on the situatie of asylum seekers, refugees, and persons under subsidiary or humanitarian protection, with focus on Dublin returnees", Bern and Oslo, May 2011), kan bovendien worden besloten dat vreemdelingen die in het kader van de Verordening 343/2003 worden overgedragen aan de bevoegde Italiaanse instanties worden geholpen om in contact te treden met de verantwoordelijke autoriteiten en dat zij in beginsel de mogelijkheid hebben om een eerder aangevangen asielprocedure te hervatten of een nieuwe op te starten ("Dublin returnees in general will be reinstalled in their previous asylum procedure at the stage when they left", p. 16, "Asylum procedure and reception conditions in Italy - Report on the situatie of asylum seekers, refugees, and persons under subsidiary or humanitarian protection, with focus on Dublin returnees"). Een kopie van beide rapporten werd in bijlage toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene. Op basis van deze informatie kan worden besloten dat ook de betrokkene na overdracht zal worden verwezen naar de bevoegde instanties. Het rapport van NOAS meldt dat voor vreemdelingen, die in kader van Verordening 343/2003 aan Italië worden overgedragen, in de meeste gevallen opvang kan worden gevonden in CARA-centra in Rome en Milaan (p.20). Zo worden in het centrum "Centro Enea" 80 opvangplaatsen voorbehouden voor in het kader van Verordening 343/2003 overgedragen vreemdelingen, die aankomen op de luchthaven van Rome Fiumicino (rapport Noas, p. 23).

Dat Italië momenteel een uitzonderlijk toestroom van immigranten kent door de politieke gebeurtenissen in Noord-Afrika impliceert op zich geenszins dat de betrokkene zal worden blootgesteld aan een

onmenselijke of vernederende behandeling en/of dat haar asielaanvraag niet met de nodige aandacht en objectiviteit zal worden behandeld. De betrokkene brengt geen enkel element aan waaruit dient te worden besloten dat Italië momenteel de asielaanvragen van vreemdelingen die in toepassing van Verordening 343/2003 van een andere Lidstaat worden terug- of overgenomen niet met de nodige zorg en conform de ter zake geldende internationale regelgeving zou onderzoeken.

De betrokkene verklaarde geen in België of in een andere Lidstaat verblijvende familieleden te hebben. Gevraagd naar haar gezondheidstoestand verklaarde de betrokkene tijdens haar verhoor d.d. 31.01.2012 zeven maanden zwanger te zijn. Ze maakte toen geen melding van problemen inzake haar gezondheid. De betrokkene beviel op 15.03.2012 te Duffel van een dochter. Er werden door de betrokkene geen attesten of andere elementen voorgelegd, die aanleiding geven om te stellen dat problemen inzake haar gezondheid of van haar kind een overdracht aan Italië zouden verhinderen. Er is dan ook geen aanleiding om te stellen dat een overdracht aan de Italiaanse instanties van de betrokkene en haar kind vanwege redenen van gezondheid strijdig zou zijn met artikel 3 van het EVRM. De Italiaanse autoriteiten zullen bovendien minstens zeven dagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van de betrokkene zodat aangepaste opvang kan worden voorzien. Alle nodige maatregelen zullen worden genomen opdat de overdracht naar Italië in de beste omstandigheden zal worden uitgevoerd.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen is er dan ook geen aanleiding om te stellen dat een overdracht aan de Italiaanse instanties strijdig zou zijn met artikel 3 van het EVRM.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 3(2) van Verordening 343/2003. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikels 16(1)c en 20(1)c van Verordening 343/2003.

Bijgevolg moet de bovengenoemde het grondgebied van het Rijk verlaten. Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Italiaanse instanties.”

2. Het van rechtswege schorsend effect van het indienen van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. Opdat dit beroep zou voldoen aan de eisen van artikel 13 van het EVRM, moet het om daadwerkelijk te zijn, beschikbaar zijn in rechte en in feite, in het bijzonder in die zin dat het instellen ervan niet op ongerechtvaardigde wijze belemmerd mag worden door handelingen of nalatigheden van de overheid van de verwerende Staat (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 290; EHRM 8 juli 1999, Cakici/Turkije, § 112). Artikel 13 van het EVRM vereist een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge wat de manier betreft waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291), waarbij er bijzondere aandacht dient te worden besteed aan de snelheid van het beroep zelf, want het is niet uitgesloten dat de buitensporige duur van een beroep het ontoereikend maakt (EHRM 31 juli 2003, Doran/Ierland, § 57; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 292). Tot slot, in de hypothese dat een verdedigbare grief wordt aangevoerd afgeleid uit artikel 3 van het EVRM, rekening houdend met het belang dat het EHRM aan dit artikel hecht en met de in dat geval door eventuele foltering of slechte behandeling toegebrachte onherstelbare schade, vereist de daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM een nauwgezette controle door een nationale overheid (EHRM 12 april 2005, Chamaïev en cons./Georgië en Rusland, § 448), een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen artikel 3 van het EVRM (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 50) alsook een bijzondere spoed (EHRM 3 juni 2004, Bati en cons./Turkije, § 136). Tevens vereist de daadwerkelijkheid van een beroep in dit geval dat de verzoekende partij over een van rechtswege schorsend beroep beschikt (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 293; EHRM 5 februari 2002, Conka/België, §§ 81-83; EHRM 26 april 2007, Gebremedhin (Gaberamadhien)/Frankrijk, § 66).

2.2.1. De gemeenrechtelijke regelgeving maakt wat het van rechtswege schorsend effect betreft van het

inleiden van een vordering, geen onderscheid naargelang de aard van de aangevoerde grief. Het past aldus te onderzoeken of deze regeling voorziet in een van rechtswege schorsend beroep.

2.2.2. De gemeenrechtelijke regeling is vervat in de hierna opgesomde bepalingen:

1° in artikel 39/82, § 4, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), dat luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, en heeft hij nog geen vordering tot schorsing ingeleid, dan kan hij de schorsing van deze beslissing vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Heeft de vreemdeling met toepassing van deze bepaling binnen de vijf dagen, zonder dat dit meer dan drie werkdagen mag bedragen, na de betekening van de beslissing een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingeleid, dan wordt deze afgedaan binnen de achtenveertig uren na de ontvangst door de Raad van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Komt de geadieerde kamervoorzitter of rechter in vreemdelingenbetwistingen niet binnen deze termijn tot een uitspraak, dan moet hij daarvan de eerste voorzitter of voorzitter op de hoogte brengen. Deze neemt de nodige maatregelen opdat er ten laatste binnen de 72 uur na de ontvangst van het verzoekschrift een uitspraak wordt gewezen. Inzonderheid kan hij daartoe de zaak evoceren en er zelf uitspraak over doen. Indien de schorsing niet werd toegestaan, dan wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk.”

2° in artikel 39/83 van de vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

“Behalve mits toestemming van de betrokkene, zal ten aanzien van een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel, slechts tot een gedwongen uitvoering van deze maatregel worden overgegaan ten vroegste vijf dagen, zonder dat dit minder dan drie werkdagen mag bedragen, na kennisgeving van de maatregel.”

3° in artikel 39/85, eerste en derde lid van de vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel en wordt de tenuitvoerlegging ervan imminent, dan kan de vreemdeling die reeds een vordering tot schorsing heeft ingediend en voor zover de Raad zich nog niet over de vordering tot schorsing heeft uitgesproken, bij wege van voorlopige maatregelen in de zin van artikel 39/84 verzoeken dat de Raad zijn schorsingsverzoek zo snel mogelijk behandelt.(...) Vanaf de ontvangst van de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen kan niet tot dwanguitvoering van de verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel worden overgegaan tot op het ogenblik dat de Raad uitspraak heeft gedaan over de vordering, dan wel indien hij de vordering heeft verworpen. Indien de schorsing niet werd toegestaan, wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk.”

2.2.3. Artikel 39/83 van de vreemdelingenwet houdt in dat de verzoekende partij, na de kennisneming van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel, van rechtswege beschikt over een schorsende termijn van vijf dagen zonder dat die minder dan drie werkdagen mag bedragen. Deze houdt in dat de verzoekende partij, behalve mits haar toestemming, niet het voorwerp kan uitmaken van een gedwongen tenuitvoerlegging. Na het verstrijken van deze termijn en indien de verzoekende partij binnen die termijn geen beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid van deze maatregel heeft ingediend, houdt dit van rechtswege schorsend effect op en is de beslissing opnieuw uitvoerbaar. Heeft de verzoekende partij binnen die schorsende termijn een beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingediend, dan volgt uit de samenlezing van de hiervoor aangehaalde artikelen 39/83 en 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet dat dit beroep van rechtswege schorsend is en dit tot op het ogenblik van de uitspraak van de Raad. In dit geval is de Raad er wettelijk toe gehouden om met toepassing van artikel 39/82, § 4, tweede lid, tweede zin van de vreemdelingenwet, de zaak af te doen binnen de in de vreemdelingenwet gestelde termijnen, waarbij deze organisatiegebonden termijnen zijn waarvan de overschrijding geen gevolgen heeft op het van rechtswege schorsend effect.

2.2.4. Dient een verzoekende partij een beroep in buiten de in artikel 39/83 van de vreemdelingenwet bepaalde schorsende termijn, dan volgt uit de samenlezing van enerzijds de hiervoor gestelde eis dat - opdat het beroep tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in feite en in rechte minstens zou beantwoorden aan de vereiste van artikel 13 van het EVRM, voor zover dit een verdedigbare grief gegrond op artikel 3 van het EVRM bevat - de verzoekende partij over een van rechtswege schorsend beroep beschikt, en anderzijds de eerste en de laatste zin van het voornoemde artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet, dat, indien de verzoekende partij het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is en zij nog geen vordering tot schorsing heeft ingeleid, zij dan de schorsing van deze verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel kan vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Doet zij dit, dan kan om te voldoen aan de voornoemde eis van rechtswege schorsend beroep, de laatste zin van deze paragraaf niet anders worden gelezen dan dat het instellen van deze vordering van rechtswege schorsend is en dit totdat de Raad uitspraak heeft gedaan over de vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Indien de Raad de schorsing niet toestaat, dan wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk. Elke andere lezing van deze bepaling is niet verenigbaar met de vereiste van een daadwerkelijk beroep en met de aard zelf van een jurisdictionele handeling.

2.2.5. Aangezien de hiervoor besproken gemeenrechtelijke regeling zich enerzijds niet beperkt tot de hypothese waarin artikel 3 van het EVRM in het gedrang dreigt te zijn, en anderzijds dezelfde regeling minstens ook die hypothese moet omvatten, geldt de voorgaande conclusie inzake het bestaan in het interne recht van een van rechtswege schorsend beroep voor alle beroepen tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingediend tegen een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. Van de verzoekende partij mag evenwel verwacht worden dat ze zich in het raam van de procedure tot vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, geen variabele en rekbare termijn toekent voor het indienen van haar beroep, maar dat ze, rekening houdende met de vaststelling dat ze het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel met imminent karakter, waarvoor ze in het raam van de tenuitvoerlegging ervan ter beschikking van de Regering is geplaatst, haar beroep indient binnen de door artikel 39/57 van de vreemdelingenwet gestelde beroepstermijn. Het voornoemde artikel 39/82, § 4 van de vreemdelingenwet moet dan ook in die zin worden begrepen dat het erin besloten van rechtswege schorsend effect niet geldt indien de verzoekende partij de vordering heeft ingediend buiten de beroepstermijn.

2.2.6. Indien de verzoekende partij reeds een vordering tot schorsing heeft ingediend en indien de tenuitvoerlegging van de verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel imminent wordt, dan kan de verzoekende partij binnen de voorwaarden gesteld in artikel 39/85 van de vreemdelingenwet een vordering tot het bevelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid van voorlopige maatregelen indienen. In dit geval is ook de dwanguitvoering van deze maatregel van rechtswege geschorst overeenkomstig het bepaalde in artikel 39/85, derde lid van de vreemdelingenwet.

2.2.7. In casu is de verzoekende partij van haar vrijheid beroofd met het oog op haar verwijdering. Ze maakt aldus het voorwerp uit van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. De vordering is prima facie tijdig ingesteld. Het beroep is derhalve van rechtswege schorsend.

3. Over de vordering tot schorsing

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het PR RvV bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen. Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De interpretatie van deze voorwaarde

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorzien in artikel 39/82, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet, is er op gericht te verhinderen dat de gewone schorsing en, a fortiori, de vernietiging, hun effectiviteit verliezen (cf. RvS 13 augustus 1991, nr. 37 530).

Artikel 43, § 1 van het PR RvV bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen. Gelet op het zeer uitzonderlijk en zeer ongewoon karakter van de uiterst dringende procedure tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling waarin de vreemdelingenwet voorziet en op de stoornis die zij in het normaal verloop van de rechtspleging voor de Raad teweegbrengt, waarbij onder meer de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum zijn teruggebracht, moet de uiterst dringende noodzakelijkheid van de schorsing duidelijk worden aangetoond, dit wil zeggen dat ze klaarblijkelijk, en – op het eerste gezicht – onbetwistbaar moet zijn.

Om te voldoen aan die voorwaarde, moeten feiten en gegevens worden aangebracht of moeten uit het verzoekschrift of uit het administratief dossier gegevens blijken, die direct aannemelijk maken dat de gevraagde schorsing, wil zij enig nuttig effect sorteren, onmiddellijk bevolen moet worden.

Over dit gemis aan uiteenzetting van de dringende noodzakelijkheid kan evenwel heen gestapt worden wanneer deze vereiste een soort hinderpaal vormt derwijze dat die de toegang voor de verzoekende partij beperkt op een wijze of op een punt dat haar recht op toegang tot de rechter in de kern zelf wordt aangetast, kortom wanneer deze vereiste er niet langer toe strekt de rechtszekerheid en de goede werking van het bestuur te dienen (cf. vaste rechtspraak EHRM; zie bv. EHRM 24 februari 2009, vzw L'Erablière/België, § 35).

3.2.2. De beoordeling van de voorwaarde van het uiterst dringend karakter

In casu is de verzoekende partij van haar vrijheid beroofd met het oog op haar verwijdering. Ze maakt aldus het voorwerp uit van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. Het staat dus vast dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en derhalve niet effectief zal zijn. De repatriëring is voorzien op 4 juni 2012.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Hieruit volgt tevens dat wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel mag zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Teneinde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting die artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert

volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. Dit prima facie onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

3.3.2. De beoordeling van deze voorwaarde

3.3.2.1. In een enig middel voert verzoekende partij onder meer de schending aan van artikel 3 van het EVRM.

Ter adstruering van het middel zet verzoekende partij het volgende uiteen:

“EERSTE EN ENIG MIDDEL: SCHENDING VAN ARTIKELEN 2 EN 3 E.V.R.M.

Overwegende dat de bestreden beslissing zich baseert op het feit dat Italië het Vluchtelingenverdrag en het

E.V.R.M. heeft ondertekend en dat bijgevolg deze het non refoulement beginsel zal nakomen; dat zelfs gezien de massale toestroom van kandidaat vluchtelingen en economische migranten in Italië dit niet automatisch betekend dat verzoeker zal worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling en/of dat zijn asielaanvraag niet met de nodige aandacht en objectiviteit zal worden behandeld;

Dat verzoeker de volgende elementen went te laten gelden tegen de redenering van de Dienst Vreemdelingenzaken in de bestreden beslissing:

GESCHONDEN MENSENRECHTEN

Overwegende dat artikel 2 E.V.R.M. laat gelden dat “Het recht van een ieder op leven wordt beschermd door de wet. Niemand mag opzettelijk van het leven worden beroofd, behoudens door de tenuitvoerlegging van een gerechtelijk vonnis wegens een misdrijf waarvoor de wet in de doodstraf voorziet. De beroving van het leven wordt niet geacht in strijd met dit artikel te zijn geschied ingeval zij het gevolg is van het gebruik van geweld, dat absoluut noodzakelijk is:

a. ter verdediging van wie dan ook tegen onrechtmatig geweld;

b. teneinde een rechtmatige arrestatie te bewerkstelligen of het ontsnappen van iemand die op rechtmatige wijze is gedetineerd, te voorkomen; c. teneinde in overeenstemming met de wet een oproer of opstand te onderdrukken”;

Dat het EHRM onderhavig artikel aanmerkt als zijnde het meest fundamentele artikel van het E.V.R.M., aangezien zij het recht op leven behelst, een recht zonder dewelke alle andere rechten en vrijheden geen

bestaansreden meer zouden hebben;

Overwegende dat artikel 3 E.V.R.M. stelt dat “Niemand mag worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”;

Dat dit verbod absoluut is en het verbod inhoudt om iemand te verwijderen naar een land waar er een reëel risico op ontorende behandeling bestaat;

Dat het EHRM het “non-refoulement” beginsel beschouwt als “inherent” aan artikel 3 E.V.R.M.; Dat dit ook inhoudt voor een staat die een bevel om het grondgebied te verlaten wil laten uitvoeren dat er een probleem kan ontstaan als er redenen bestaan dat de persoon aan een behandeling in strijd met artikel 3 E.V.R.M. zal worden onderworpen;

Dat krachtens het Europees Hof voor de Rechten van de Mens de betrokkenen de substantiële gronden moet voorleggen, die aantonen dat ze bij hun terugkeer reed gevaar lopen om onderworpen te worden aan een behandeling die in strijd is met artikel 3 E.V.R.M.;

Dat het begin van bewijs kan steunen op rapporten zoals deze uitgaande van Amnesty International, de mensenrechtencommissaris en de International Human Rights Commission;

Dat immers, « Malgré l'absence de mention expresse dans le texte bref et général de l'article 3 (art. 3), pareille extradition irait manifestement à l'encontre de l'esprit de ce dernier; aux yeux de la Cour, l'obligation implicite de ne pas extraditer s'étend aussi au cas où le fugitif risquerait de subir dans l'Etat de destination des peines ou traitements inhumains ou dégradants proscrits par ledit article (art 3). »;

Que, « D'après la jurisprudence de la Cour, un mauvais traitement y compris une peine, doit atteindre un minimum de gravité pour tomber sous le coup de l'article 3 (art. 3). L'appréciation de ce minimum est relative par essence; elle dépend de l'ensemble des données de la cause, et notamment de la nature et du contexte du traitement ou de la peine ainsi que de ses modalités d'exécution, de sa durée, de ses effets physiques au mentaux ainsi que, parfois, du sexe, de l'âge et de l'état de santé de la victime (arrêt Irlande contre Royaume-Uni précité, série A no 25, p. 65, § 162, et arrêt Tyrer du 25 avril 1978, série A no 26, pp. 14-15, §§ 29-30). La Cour a estimé un certain traitement a la fois 'inhumain', pour avoir été appliqué avec préméditation pendant des heures et avoir causé "sinon de véritables lésions, du moins de vives souffrances physiques et morales, et "dégradant" parce que de "nature à créer [en ses victimes] des sentiments de peur, d'angoisse et infériorité propres à les humilier, à les avilir et à briser éventuellement leur résistance physique ou morale (arrêt Irlande contre Royaume-Uni précité, p. 66, §167), Pour qu'une petite ou le traitement dont elle s'accompagne soient "inhumains" au "dégradants", la souffrance ou l'humiliation doivent en tout cas aller au-delà de celles que comporte inévitablement une forme donnée de peine légitime (arrêt Tyrer, loc. cit.). En la matière, il échet de tenir compte non seulement de la souffrance physique mais aussi, en cas de long délai avant l'exécution de la peine, de l'angoisse morale éprouvée par le condamné dans l'attente des violences qu'on se prépare à lui infliger. »

Overwegende dat artikel 3 E.V.R.M. niet het enige artikel is dat de fysieke en morele integriteit van de mens beschermt;

Dat de rechtspraak van het EHRM een andere drempel heeft geschept voor de bescherming van de menselijke integriteit ; Dat volgens de Rechtspraak van het Europees Hof om onder de toepassing van artikel 3 van het Europees Hof te vallen een onterende behandeling een minimale ernst moet bereiken; Dat als deze drempel niet wordt bereikt het Hof de mogelijkheid biedt om zich te richten of te degraderen naar andere bepalingen van het Verdrag en meer bepaald naar artikel 8 E.V.R.M.;

Dat deze uitbreiding van artikel 8 ook de vierde drempel van de bescherming van de integriteit wordt genoemd ;

Dat het Europees Hof in het arrest Raninen tegen Finland het volgende laat gelden « l'article 8 comme octroyant parfois une protection s'agissant de condition de détention n'atteignant pas la gravité requise par l'article 3 »

BEWIJSLAST BETREFFENDE ARTIKEL 3 E.V.R.M.

Overwegende dat met betrekking tot de bewijslevering van het risico gesteld kan worden dat in recente rechtspraak geen onderscheid wordt gemaakt tussen de vereiste bewijsstandaard in geval van een aantijging onder artikel 2 en die onder artikel 3 E.V.R.M. in geval een uitlevering of uitwijzing:

Overwegende dat het EHRM het volgende laat gelden betreffende de bewijslast in geval van inroeping van een risico op schending van artikel 3 E.V.R.M.;

Dat om het risico op schending van artikel 3 te onderzoeken men rekening moet houden met het arrest SAADI tegen Italië van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 28 februari 2008 (n° 37201/06);

Dat volgens het Europees Hof het bewijs als volgt moet worden bijgebracht : « dans les affaires où un requérant allègue faire partie d'un groupe systématiquement exposé a une pratique de mauvais traitements, la Cour considère que la protection de l'article 3 de la Convention entre en jeu lorsque l'intéressé démontre, éventuellement à l'aide des sources mentionnées au paragraphe précédent, qu'il y a des motifs sérieux et avérés de croire à l'existence de la pratique en question et à son appartenance au groupe visé » . ;

Dat op 21 januari 2011 in een arrest M.S.S. tegen België en Griekenland het Europees Hof het volgende liet gelden betreffende het vermoeden van eerbiediging van de verdragsverplichtingen door andere Europese lidstaten:

« 339. La Cour relève que l'article 3 § 2 du règlement « Dublin » prévoit que, par dérogation à la règle générale inscrite à l'article 3 § 1, chaque Etat membre peut examiner une demande d'asile qui lui est présentée par un ressortissant d'un pays tiers, même si cet examen ne lui incombe pas en vertu des critères fixés dans le règlement. Il s'agit de la clause dite de « souveraineté ». Dans ce cas, cet Etat

devient l'Etat membre responsable au sens du règlement de l'examen de la demande d'asile et assume les obligations qui sont liées à cette responsabilité.

340. La Cour en déduit que les autorités belges auraient pu, en vertu du règlement s'abstenir de transférer le requérant si elles avaient considéré que le pays de destination, en l'occurrence la Grèce, ne remplissait pas ses obligations au regard de la Convention. Par conséquent, la Cour considère que la mesure litigieuse prise par les autorités belges ne relevait pas strictement des obligations juridiques internationales qui lient la Belgique et que, dès lors, la présomption de protection équivalente ne trouve pas à s'appliquer en l'espèce.

[...]

343. Cette jurisprudence a été confirmée et développée dans la décision K.R.S. (décision précitée).

[...]

la Cour a considéré qu'en l'absence de toute preuve contraire, il fallait présumer que la Grèce se conformerait aux obligations que lui imposaient les directives communautaires prévoyant les normes minimales en matière de procédure et d'accueil des demandeurs d'asile qui avaient été transposées en droit grec et qu'elle respecterait l'article 3 de la Convention.

De l'avis de la Cour, au vu des éléments dont disposaient à l'époque le Gouvernement britannique et la Cour, il était permis de présumer que la Grèce se conformait à ses obligations et ne renvoyait pas dans le pays d'origine du requérant, l'Iran.

[...]

345. La Cour doit donc maintenant se demander si les autorités belges auraient dû écarter la présomption selon laquelle les autorités grecques respecteraient leurs obligations internationales en matière d'asile nonobstant la jurisprudence K.R.S. que, selon le Gouvernement les autorités administratives et judiciaires ont voulu suivre en l'espèce.

346. La Cour est en désaccord avec le Gouvernement belge quand il fait valoir qu'à défaut de les avoir déclarées lors de son entretien, l'Office des étrangers ignorait, au moment où il a délivré l'ordre de quitter le territoire, les craintes du requérant en cas de transfert en Grèce.

347. Elle observe tout d'abord que de nombreuses informations et rapports sont venus s'ajouter aux éléments que la Cour avait à sa disposition quand elle a adopté sa décision K.R.S. en 2008. Ces informations et rapports font état de manière concordante, sur la base d'enquêtes sur le terrain, des difficultés pratiques qui posent l'application du système « Dublin » en Grèce, des défaillances de la procédure d'asile et des pratiques de refoulement direct ou indirect sur une base individuelle ou collective.

351. Au surplus, la Cour remarque que la procédure menée par l'Office des étrangers en application du règlement « Dublin » n'a laissé aucune possibilité au requérant de faire état des raisons s'opposant à son transfert vers la Grèce. Le formulaire, rempli par l'Office des étrangers, ne contient de fait aucune rubrique à ce sujet (paragraphe 130 ci-dessus).

352. Dans ces conditions, la Cour considère que la situation générale était connue des autorités belges et estime qu'il n'y a pas lieu de faire poser toute la charge de la preuve sur le requérant. Au contraire, elle juge établi qu'en dépit de quelques exemples d'application de la clause de souveraineté fournis par le Gouvernement qui, au demeurant ne concernaient pas la Grèce, l'Office des étrangers appliquait systématiquement le règlement « Dublin » pour transférer des personnes vers la Grèce sans s'interroger sur l'opportunité d'y déroger.

353. [...] A cet égard, la Cour rappelle que l'existence de textes internes et l'acceptation de traités internationaux garantissant, en principe, le respect des droits fondamentaux ne suffisent pas, à elles seules, à assurer une protection adéquate contre le risque de mauvais traitements lorsque, comme en l'espèce, des sources fiables font état de pratiques des autorités – ou tolérées par celles-ci – manifestement contraires aux principes de la Convention (voir, mutatis mutandis, Saadi c. Italie [GC], no 37201/06, § 147, CEDH 2008, ...).

354. En outre, la Cour est d'avis que les assurances diplomatiques données par la Grèce aux autorités belges ne constituaient pas une garantie suffisante. [...]

366. En l'espèce, la Cour a déjà conclu au caractère dégradant des conditions de détention qu'a subies le requérant et les conditions dans lesquelles il a vécu en Grèce (paragraphe 233, 234, 263 et 264 ci-dessus). Elle relève que, avant le transfert du requérant ces faits étaient notoires et faciles à vérifier à partir d'un grand nombre de sources (paragraphe 162-164 ci-dessus). Elle tient également à souligner qu'il ne saurait d'aucune manière être reproché au requérant de ne pas avoir informé les autorités administratives belges des raisons pour lesquelles il ne souhaitait pas être transféré en Grèce. Elle a en effet constaté que la procédure devant l'Office des étrangers ne permettait pas d'en faire état et que les autorités belges appliquaient le règlement « Dublin » de façon automatique (paragraphe 352 ci-dessus). »;

Dat uit voorafgaande men kan afleiden dat het vermoeden van eerbiediging van het E.V.R.M. als gevolg van de ondertekening van Internationale verdragen door een andere lidstaat niet kan worden weerhouden als verzoeker het begin van bewijs bijbrengt dat er een risico bestaat tot schending van artikel 3 E.V.R.M. In geval van verwijdering naar Italië;

Dat het Hof van Justitie van de Europese Unie de redenering van het EHRM onlangs heeft bevestigd :

80 Bijgevolg moet worden aangenomen dat de behandeling van asielzoekers in elke lidstaat in overeenstemming is met de eisen van het Handvest, met het Verdrag van Genève en met het EVRM.

81 Toch kan niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt, zodat een ernstig risico bestaat dat asielzoekers, wanneer zij aan deze lidstaat worden overgedragen, worden behandeld op een wijze die hun grondrechten schendt.

82 Daaruit kan echter niet worden afgeleid dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de overige lidstaten om verordening nr. 343/2003 na te leven.

83 De bestaansredenen van de Unie en de verwezenlijking van de ruimte van vrijheid, veiligheid en rechtvaardigheid en meer bepaald van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat berust op wederzijds vertrouwen en een vermoeden dat de overige lidstaten het Unierecht en meer in het bijzonder de grondrechten eerbiedigen, staan namelijk op het spel,

84 Bovendien zou het niet in overeenstemming zijn met de doelstellingen en het systeem van verordening nr. 343/2003 indien de geringste schending van de richtlijnen 2003/9, 2004/83 of 2005/85 zou volstaan om de overdracht van een asielzoeker aan de normaal gesproken bevoegde lidstaat te verhinderen. Door het vermoeden te vestigen dat de grondrechten van de asielzoeker zullen worden geëerbiedigd in de lidstaat die normaal gesproken bevoegd is om zijn asielverzoek te behandelen, beoogt verordening nr. 342/2003 namelijk een duidelijke en hanteerbare methode in te voeren om snel te kunnen bepalen welke lidstaat bevoegd is voor de behandeling van een asielverzoek zoals uit met name de punten 124 en 125 van de conclusie in zaak C-411/10 blijkt. Daartoe voorziet verordening nr. 343/2003 in een regeling die inhoudt dat slechts één lidstaat, die op basis van objectieve criteria wordt aangewezen, bevoegd is om een in een land van de Unie ingediend asielverzoek te behandelen.

85 Indien iedere niet-naleving van afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2003/9, 2004/83 of 2005/85 door de bevoegde lidstaat tot gevolg zou hebben dat de lidstaat waarin een asielverzoek is ingediend de asielzoeker niet aan die eerste staat kan overdragen, zou aan de in hoofdstuk III van verordening nr. 343/2003 neergelegde criteria om de bevoegde lidstaat te bepalen, een extra uitsluitingscriterium worden toegevoegd, volgens hetwelk geringe schendingen van voormelde richtlijnen in een bepaalde lidstaat, ertoe kunnen leiden dat deze staat wordt ontslagen van de uit deze verordening voortvloeiende verplichtingen. Dit zou die verplichtingen elke inhoud ontnemen en de verwezenlijking van het doel snel te bepalen welke lidstaat bevoegd is om een in de Unie ingediend asielverzoek te behandelen, in gevaar brengen.

86 Ingeval ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in de verantwoordelijke lidstaat tekortschieten, waardoor asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen, er onmenselijk of vernederend worden behandeld in de zin van artikel 4 van het Handvest is deze overdracht echter in strijd met die bepaling.

TOEPASSING AAN ONDERHAVIG GEVAL : OPVANG VAN ASIELZOEKERS IN ITALIË DIE ONDER DE DUBLINVERORDENING TERUGKEREN

Overwegende dat verzoekende partij de volgende vaststellingen maakt betreffende de opvang van asielzoekers die onder het Dublinsysteem vallen en betreffende het al dan niet behandelen van de asielaanvraag van betrokkenen;

Dat verzoekende partij deel uitmaakt van een kwetsbare groep die het voorwerp uitmaakt van een systematische praktijk die strijdig is met artikel 3 E.V.R.M. namelijk asielzoekers met minderjarige kinderen die terugkeren onder het Dublinsysteem;

Dat verzoekende partij het voorwerp uitmaakt van een bijlage 26quater waaruit blijkt dat zij en haar dochter verwijderd worden naar Italië onder de Dublinverordening;

Dat op basis van de volgende uiteenzetting, uw Raad, zal concluderen dat asielzoekers met minderjarige kinderen die naar verwijderd worden onder de Dublinverordening het risico lopen op ontorende en onmenselijke behandeling;

Dat men al in 2006 gewag maakt van het feit dat de opvangvoorzieningen voor asielzoekers niet voldoende waren ; Dat asielzoekers maar gedurende 45 dagen materieel help verkrijgen; (Stuk 3) dat sindsdien de situatie zich continu verergerd;

Dat een rapport van Artsen zonder Grenzen van januari 2010 (Stuk 4) het volgende laat gelden betreffende opvangcentras en gesloten centra in Italië

« Les données recueillies durant les visites de 2008 et 2009, montrent que malgré quelques améliorations concernant surtout la structure des bâtiments, les conditions sont assez semblables a

celles qui avaient été constatées en 2003. De nombreux signes de mauvais fonctionnement persistent quel que soit l'organisme gestionnaire. Apparaissent en particulier l'absence de protocoles d'accord fixant clairement les rapports entre les centres et le système de santé national, l'insuffisance des services de santé, d'assistance légale, sociale et psychologique. Apparaissent aussi des signes de profond malaise parmi les détenus, révélés par la fréquence d'incidents tels que des actes d'auto mutilations, rixes et actes de révolte. Malgré les profondes différences fonctionnelles et organisationnelles entre CIE et CARA/CDA, ces centres sont caractérisés par la cohabitation, dans la promiscuité, de personnes aux histoires et parcours très différents, comprenant des personnes vulnérables qui requièrent une assistance adaptée. (...) Les centres pour migrants semblent fonctionner comme des enclaves avec leurs propres règles, sans contrôles extérieurs ni indicateurs de qualité (...) Les services de santé dans les centres ont tendance à offrir une assistance qui se limite à une prise en charge des situations d'urgence et à traiter les situations au cas par cas sans (comme cela est prévu dans les conventions passées avec le Ministère de l'intérieur), sans supervision des autorités de santé publique. Ainsi, les organismes nationaux et locaux d'accès aux soins ne jouent aucun rôle de contrôle de la qualité des protocoles ou des services de santé du niveau d'hygiène et de salubrité des lieux. De plus, il n'existe ni critères homogènes d'évaluation, ni collecte et systématisation des données sanitaires, ni lignes de conduite communes de référence. En d'autres termes, chaque gestionnaire gère le service sanitaire comme bon lui semble, en répondant exclusivement aux observations de la Préfecture, et sans disposer des compétences spécifiques dans des domaines aussi délicats que les services de santé et l'assistance psychologique. » ;

Dat het rapport van NOAS van april 2011 het volgende laat gelden betreffende de opvang van asielzoekers die terugkeren onder de Dublinverordening (Stuk 5):

A third problem related to the Reception directive, is how Italy in many cases do not offer assistance from the moment the asylum seekers approach the police in order to make an application (see 2.1. and 3.1.). The directive (art 13, paragraph 1) states "Member States shall ensure that material reception conditions are available to applicants when they make their application for asylum". In Italy, it has been common to provide accommodation only after the formal registration (verbalisations), causing an interval of weeks or even months before any assistance is made available. The question is then the meaning of the phrase "when they make their application" in the Directive. It seems reasonable to assume that the directive prescribes accommodation from the wish to apply for asylum is stated as this also seems to be the common interpretation in other European countries.

The Italian Dublin Unit admits to be overloaded and not able to handle all requests about returnees from other European countries in time. The result is insufficient preparation before transfers are conducted causing cases with individuals not being offered any services in the local community they are directed to.

This creates a risk of harmful situations and is of course alarming in cases involving vulnerable individuals, like families with children and persons with a bad health condition.

The current situation in Italy, with the dramatic influx of new asylum seekers from the south, calls for an even greater focus on the specific situation of the individual asylum seeker and refugee when returns are considered. This implies careful investigations of the circumstances individuals will face upon return.

Dat het Rapport van OSAR (Stuk 6) van mei 2011 het volgende vaststelt:

(...) Le séjour dans un centre n'est accordé que pour une requérant-e-s d'asile se retrouvent sans aucune aide ou assistance de la part des autorités. Ces problèmes concernent toutes les personnes relevant du domaine de l'asile – pas seulement celles qui ont obtenu le statut de réfugié ou une protection subsidiaire ou humanitaire.

La législation italienne garantit - au moins sur le papier - un accueil à tous les requérant-e-s d'asile. Toutefois, dans bien des cas, aucun hébergement n'est fourni par le gouvernement ; la situation est spécialement tendue dans les grandes villes. Le délai entre le dépôt de la demande initiale à la questura et le moment où le ou la requérant-e se voit offrir un hébergement - avec la verbalisation - dure, selon nos informations, de quelques jours à plusieurs mois dans le pire des cas. Beaucoup de requérant-e-s d'asile sont alors laissés-e-s sans aucune aide et doivent trouver abri tout seuls. La plupart finissent dans la rue. Des parties prenantes ont confirmé que tel était le cas à Milan, Turin et Rome.

[...]

La durée du séjour dans un centre ne peut être prolongée que pour les personnes considérées comme vulnérables. Lorsque le temps de la prolongation prend fin, elles doivent quitter le centre qu'elles soient encore en procédure ou qu'elles aient déjà obtenu un statut de protection. Ce sont particulièrement les personnes vulnérables qui ne sont souvent pas en mesure d'assurer leur existence. Certaines trouvent abri dans un squat et d'autres vivent dans la rue. Toutes souffrent d'une pauvreté extrême dans des conditions inhumaines et sans perspective d'améliorer leur situation de vie personnelle.

Dat ECRI een vierde rapport publiceerde in februari 2012 waarin gewag wordt gemaakt van het feit de het aantal van migranten In Italië nog steeds stijgt. (§109) ; Dat belangrijker, ECRI een verschil maakt tussen de periode van 2006 tot eind 2010 en de situatie vanaf begin 2010; Dat dit rapport gewag maakt van een verergering van de opvangomstandigheden; (Stuk 7) :

Dans son examen de la situation des réfugiés et des demandeurs d'asile en Italie, l'ECRI doit distinguer entre deux périodes. D'une part entre 2006 et 2010 le nombre de demandes d'asile formulé en Italie a connu de fortes fluctuations, augmentant de 10 348 en 2006 à 30 324 en 2008. Environ 75% des personnes arrivant par la mer demandaient l'asile, dont environ 50% se sont vu octroyer le statut de réfugié ou une autre forme de protection internationale. D'autre part le nombre d'arrivées par la mer a de nouveau augmenté, de manière significative, suite aux événements dans certains pays d'Afrique du nord, début 2011. Ainsi, entre mi-janvier et fin mars 2011, environ 19 000 Tunisiens et 1 500 personnes parties de Libye sont arrivés à Lampedusa. Ces différentes situations sont examinées séparément.

Dat de mensenrechtencommissarls in een rapport van 7 september 2011 [Stuk 8] de verergering van de opvangomstandigheden vaststelt

The sharp increase in arrivals from the coasts of Northern Africa has put the Italian system of the reception of migrants, including asylum seekers, under strain. The Italian authorities are encouraged to ensure that their reception arrangements can respond effectively to fluctuating trends in arrivals and asylum applications, notably by extending the capacity of the housing schemes administered by SPRAR, a publicly-funded network of local authorities and non-profit organisations. Progress is also needed to ensure that in all centres where they are accommodated asylum seekers have adequate access to legal aid and psycho-social assistance. Special measures to identify and cater for the needs of vulnerable individuals should be effectively implemented. Lack of clarity concerning the nature of the centres where migrants are kept and the regime applicable to them (including detention or not) have contributed to jeopardising the rights of migrants. With reference to the repatriation of Tunisian nationals through "simplified procedure", the Commissioner calls on the Italian authorities to ensure that the relevant human rights safeguards, including access to procedures to challenge removal, and the prohibition of collective expulsions are thoroughly respected."

Dat betreffende de opvang en de behandeling van de asielaanvragen van de personen die het voorwerp uitmaken van de Dublinprocedure de vorige rapporten het volgende vaststellen

Dat Italië is overweldigd met terugnameaanvragen:

L'unité italienne de Dublin est submergée par les requêtes de reprise. La délégation a appris par la questura de Rome que bien des cas de reprise portent sur des personnes vulnérables pour lesquelles l'unité de Dublin reçoit des indications sur les traitements médicaux le soutien médicamenteux ou psychiatrique dont elles ont besoin. Elle n'a de loin pas assez de ressources pour s'occuper de ces cas. La préfecture de Rome a déclaré à la délégation qu'elle apprécierait fort que d'autres pays européens ne renvoient pas des personnes vulnérables en Italie. (Stuk 6)

Dat er geen opvang is voor asielzoekers die onder Dublinverordening terugkeren naar Italië:

In the Centro Enea centre there are 80 places reserved for Dublin returnees who arrive at the Fiumicino airport. Those who get access are allowed to stay for a maximum of two weeks while they wait for a place in the SPRAR system. However, if such a place is not available, they usually are allowed to continue the stay, which in some cases can last several months. Vulnerable asylum seekers are given priority for these 80 places. However, new Dublin returnees arrive every day, meaning that there are not enough spaces. Previously, hotel rooms in Rome could be arranged as temporary solutions, but this is no longer possible due to lack of financing.

The case is often that individual returnees are simply directed to their respective areas and told to approach local authorities there, before any kind of reception services have been arranged. If a person has previously left a local project; it can be difficult to regain access to social services. This can lead to situations where individuals considered vulnerable are left on their own for varying periods of time.

But with the new, massive increase of applicants arriving in early 2011, the situation concerning accommodation is yet again unstable and unclear, and should be closely studied by other European States when considering returning asylum seekers to Italy. (Stuk 5)

As discussed, persons that have left a center without permission, permanently lose their right to a place. Because of this, many returnees are in the situation of not being offered accommodation throughout the procedure period (Stuk 5)

Dat de Proasyl de volgende cijfers gaf betreffende 2009:

The occupied buildings as well as the settlements in Via delle Messi d'Oro appear to be sought out by a significant number of people who are returned to Rome-Fiumicino under the Dublin II Regulation. By 2004 the UNHCR in Rome described the former Somali Embassy as "Dublin House", since it is the kind of housing that is voted for those transferred back to Italy from another European country. Because they have no right to accommodation or support for subsistence, those affected, if they are lucky, are given a

train ticket at Fiumicino airport and then left to their own devices. The oft-cited preferential treatment of the Dublin II returnees is practically nonexistent according to official reports of SPRAR, 12% of returnees in 2008 and 2009 were handed over to a SPRAR project while 88% were left homeless. In 2008, of a total of 1.308 Dublin II returnees, 148 were taken into a SPRAR Project In 2009, of 2.658 around 314 people were given accommodation.

25 The NGO Arciconfraternitti (Acf) is responsible for the assistance to the "Dublin returnees" at Fiumicino airport (at other airports there are also NGOs who have taken on this role; In Milan it is Caritas, previously the Italian Refugee Council CIR). In theory they should have access to all those returned. In practice this does not appear to be the case None of the returnees we spoke with knew of the advice centre in Fiumicino. For those who had refugee status In Italy and were not returned under Dublin 11 but on a different legal basis, Acf has no responsibility. [Stuk 9]

Dat men moet rekening houden met het feit dat Hammarberg en het rapport ECM gewag maken van een verergering in 2011 door de massale toestroom van migranten en asielzoekers in 2011;

Dat het ook van belang is om te noteren dat Duitsland stopte met het terugkeren van asielzoekers onder Dublin naar Italië;

SAMENVATTING VAN DE ALGEMENE OPVANGSITUATIE

Dat de rapporten van OSAR, NOAS, PROASYL dateren van 2010 en 2011;

Dat sindsdien de situatie enorm is verergerd door het grote aantal asielzoekers die sinds begin 2011 langs Noord Afrika naar het Europees continent vluchten;

Dat naast de massale toestroom van migranten de situatie nog wordt verergerd door de actuele economische crisis;

Dat deze verergering wordt vermeld in twee rapporten :

Rapport van de mensenrechtencommissaris Rapport van ECRI van februari 2012;

Dat in deze recente rapporten gewag wordt gemaakt van het feit dat de Italiaanse asielpraktijk erg afwijkt van de Italiaanse wet;

Dat in vele gevallen, personen geen toegang krijgen tot opvangstructuren tussen het eerste contact met de Italiaanse autoriteiten en de formele registratie van hun asielaanvraag; Dit kan vaak maanden duren;

Dat de asielzoekers op straat moeten overleven en aan hun lot zijn overgelaten;

Dat asielzoekers te kort hebben aan voedsel, persoonlijke hygiëne en medische hulp;

Dat daarenboven, op straat overleven ook gevaarlijk kan zijn omwille van het xenofobisch klimaat; Dat asielzoekers die op straat leven het risico lopen op molestatie, diefstal, slagen en verwondingen, ...;

Dat de opvangomstandigheden zoals deze hierboven werden omschreven, niet aangepast zijn aan een vrouw met een minderjarig kind;

Dat het EHRM, in meerdere taken, een verwijdering onder de Dublinverordening naar Italië heeft geschorst voor risico op schending van artikel 3 E.V.R.M.:

- Op 25 augustus 2011, schorst het EHRM de verwijdering van een mijnheer HALIMI omwille van zijn fysieke en psychische toestand, (stuk 10)

- Op 25 november 2011 heeft het EHRM de verwijdering van een familie met een minderjarig kind geschorst ; (stuk 11)

- Op 25 april 2012, schorst het EHRM de verwijdering naar Italië van een familie met een kind van 2,5 jaar oud; (stuk 12)

- Op 17 november 2011, schorst het EHRM de verwijdering omwille van de gezondheidstoestand van de persoon, (stuk 13)

- In een laatste zaak, BA tegen Duitsland, schorst het EHRM een verwijdering van een familie met vijf minderjarige kinderen; (stuk 14)

INDIVIDUELE SITUATIE

Dat in casu, verzoekende partij een vrouw is met een kind van twee maanden;

Dat er in de bestreden beslissing nergens is terug te vinden dat de Belgische autoriteiten garanties hebben gevraagd betreffende de opvang van verzoekster en haar kind;

Dat de Belgische autoriteiten enkel de Italiaanse autoriteiten hebben ingelicht dat verzoekster beviel en dat zij nu een dochter heeft;

Dat de Italiaanse autoriteiten nooit hebben gereageerd op de informatie dat werd gegeven door de Belgische autoriteiten; Dat het een tacit agreement is; Dat de Italiaanse autoriteiten zelfs niet hebben gereageerd toen zij warden ingelicht van het feit dat verzoekster met een baby zou worden overgedragen;

Dat verzoekster en haar dochter, volgens de Italiaanse asiel en opvangpraktijk op straat zullen belanden; Dat zij op straat niet kunnen overleven als zij tekortschieten aan voedsel, hygiëne en toegang tot medische hulp zeker met een kind van twee maanden; Dat haar dochter zulke situatie niet zal kunnen weerstaan zodat zij ook een risico loopt op een schending van haar recht op leven;

Zodat verzoekster het begin van bewijs heeft bijgebracht dat in geval van verwijdering zij een risico zou lopen op een schending van artikelen 2 en 3 E.V.R.M.;
Overwegende dat, uit wet voorafgaat en conform de rechtspraak van het E.V.R.M., verzoeker, op basis van algemene rapporten kan bewijzen dat er voor een kwetsbare groep (asielzoekers onder Dublin) een risico bestaat om te worden onderworpen aan onmenselijke of ontorende behandelingen in Italië;
Dat het vermoeden dat Italië als Europese lidstaat de mensenrechten van deze kwetsbare groep zal eerbiedigen niet van die aard is om dit begin van bewijs te weerleggen;
Zodat, verzoekende partij het begin van bewijs heeft bijgebracht dat er een risico bestaat op schending van artikelen 2 en 3 E.V.R.M.;”

3.3.2.2. Beoordeling

3.3.2.2.1. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan foltering en of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”* Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (eigen onderlijning, zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van regeringsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare

informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (eigen onderlijning, cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (eigen onderlijning, cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

3.3.2.2.2. De verzoekende partij betoogt na een theoretische uiteenzetting over de artikelen 2 en 3 van het EVRM en een verwijzing naar het M.S.S.-arrest van het EHRM dat men uit het voorgaande kan afleiden dat het vermoeden van eerbiediging van het EVRM als gevolg van de ondertekening van internationale verdragen door een andere lidstaat niet kan worden weerhouden als verzoekende partij een begin van bewijs bijbrengt dat er een risico bestaat op schending van artikel 3 EVRM in geval van verwijdering naar Italië. Zij wijst erop dat zij deel uitmaakt van een kwetsbare groep, namelijk asielzoekers met minderjarige kinderen die terugkeren onder het Dublinsysteem, en citeert uitgebreid uit rapporten van onder andere Artsen zonder Grenzen, het NOAS-rapport, het OSAR-rapport, het rapport van de mensenrechtencommissaris van 7 september 2011 waaruit dient afgeleid te worden dat na de massale toestroom van asielzoekers in 2011 de opvangomstandigheden niet aangepast zijn aan een vrouw met een minderjarig kind. Tot slot wijst verzoekende partij op de verschillende zaken waarin het EHRM een verwijdering onder de Dublinverordening naar Italië heeft geschorst voor risico op schending van artikel 3 EVRM.

Om de mogelijke schending van artikel 3 EVRM in haren hoofde aan te tonen wijst verzoekende partij op het feit dat zij een vrouw is met een kind van twee maanden oud en de vaststelling dat de Italiaanse instanties, niettegenstaande zij ingelicht waren van de geboorte van het kind, nooit hebben gereageerd.

3.3.2.2.3. Verzoekende partij had een asielaanvraag ingediend in Italië en werd afgewezen, één van de redenen waarom zij stelt niet terug te kunnen naar Italië. Zij stelt tevens mishandeld te zijn geweest door de vader van haar kind, wat zij niet aantoonbaar met enig begin van bewijs.

Desalniettemin moet gewezen worden op het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 21 december 2011 in de gevoegde zaken C-411/10, *N.S. v. Secretary of State of the Home Department* en C-493/10, *M.E. e.a. v. Refugee Applications Commissioner Minister for Justice, Equality and Law Reform*, dat in de navolgende rechtsoverwegingen onder meer stelt als volgt:

*“75 Het gemeenschappelijk Europees asielstelsel stoelt op de volledige en niet-restrictieve toepassing van het Verdrag van Genève en op de garantie dat niemand naar het land van vervolging wordt teruggestuurd. In artikel 18 van het Handvest en in artikel 78 VWEU is bepaald dat het Verdrag van Genève en het Protocol van 1967 in acht worden genomen (zie arresten van 2 maart 2010, *Salahadin Abdulla e.a.*, C 175/08, C 176/08 en C 179/08, *Jurispr. blz. I 1493, punt 53, en 17 juni 2010, Bolbol*, C 31/09, nog niet gepubliceerd in de *Jurisprudentie*, punt 38).*

(...)

78 Uit een onderzoek van de teksten die het gemeenschappelijk Europees asielstelsel vormen blijkt dat dit stelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten die aan dit stelsel deelnemen, ongeacht of het om lidstaten of derde landen gaat, de grondrechten eerbiedigen, daaronder begrepen de rechten die het Verdrag van Genève, het Protocol van 1967 of het EVRM als grondslag hebben, en dat er in dit opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. 79 De Uniewetgever heeft juist wegens dat beginsel van wederzijds vertrouwen verordening nr. 343/2003 vastgesteld en de in de punten 24 tot en met 26 van het onderhavige arrest bedoelde overeenkomsten

gesloten om de behandeling van asielverzoeken te stroomlijnen en te voorkomen dat het stelsel verstopt raakt doordat de autoriteiten van de staten talrijke asielverzoeken van één verzoeker dienen te behandelen, om meer rechtszekerheid te bieden met betrekking tot de bepaling van de staat die verantwoordelijk is om het asielverzoek te behandelen en om aldus „forum shopping” te voorkomen.

Het geheel heeft hoofdzakelijk tot doel om in het belang van zowel de asielzoekers als de deelnemende staten de behandeling van asielverzoeken sneller te laten verlopen.

80 Bijgevolg moet worden aangenomen dat de behandeling van asielzoekers in elke lidstaat in overeenstemming is met de eisen van het Handvest, met het Verdrag van Genève en met het EVRM.

81 Toch kan niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt, zodat een ernstig risico bestaat dat asielzoekers, wanneer zij aan deze lidstaat worden overgedragen, worden behandeld op een wijze die hun grondrechten schendt.

82 Daaruit kan echter niet worden afgeleid dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de overige lidstaten om verordening nr. 343/2003 na te leven.

83 De bestaansreden van de Unie en de verwezenlijking van de ruimte van vrijheid, veiligheid en rechtvaardigheid en meer bepaald van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat berust op wederzijds vertrouwen en een vermoeden dat de overige lidstaten het Unierecht en meer in het bijzonder de grondrechten eerbiedigen, staan namelijk op het spel.

84 Bovendien zou het niet in overeenstemming zijn met de doelstellingen en het systeem van verordening nr. 343/2003 indien de geringste schending van de richtlijnen 2003/9, 2004/83 of 2005/85 zou volstaan om de overdracht van een asielzoeker aan de normaal gesproken bevoegde lidstaat te verhinderen. Door het vermoeden te vestigen dat de grondrechten van de asielzoeker zullen worden geëerbiedigd in de lidstaat die normaal gesproken bevoegd is om zijn asielverzoek te behandelen, beoogt verordening nr. 343/2003 namelijk een duidelijke en hanteerbare methode in te voeren om snel te kunnen bepalen welke lidstaat bevoegd is voor de behandeling van een asielverzoek, zoals uit met name de punten 124 en 125 van de conclusie in zaak C 411/10 blijkt. Daartoe voorziet verordening nr. 343/2003 in een regeling die inhoudt dat slechts één lidstaat, die op basis van objectieve criteria wordt aangewezen, bevoegd is om een in een Unieland ingediend asielverzoek te behandelen.

85 Indien iedere niet-naleving van afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2003/9, 2004/83 of 2005/85 door de bevoegde lidstaat tot gevolg zou hebben dat de lidstaat waarin een asielverzoek wordt ingediend, de asielzoeker niet aan die eerste staat kan overdragen, zou aan de in hoofdstuk III van verordening nr. 343/2003 neergelegde criteria om de bevoegde lidstaat te bepalen, een extra uitsluitingscriterium worden toegevoegd, volgens hetwelk onbeduidende schendingen van voormelde richtlijnen in een bepaalde lidstaat, ertoe kunnen leiden dat deze staat wordt ontslagen van de in deze verordening bepaalde verplichtingen. Dit zou die verplichtingen elke inhoud ontnemen en de verwezenlijking van het doel, snel te bepalen welke lidstaat bevoegd is om een in de Unie ingediend asielverzoek te behandelen, in gevaar brengen.

86 Ingeval ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in de verantwoordelijke lidstaat tekort schieten, waardoor asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen, er onmenselijk of vernederend worden behandeld in de zin van artikel 4 van het Handvest, is deze overdracht echter in strijd met die bepaling (eigen onderlijning).

(...)

90 Bij zijn oordeel dat de door de verzoeker gelopen risico's voldoende vaststonden, heeft het Europees Hof voor de rechten van de mens rekening gehouden met de regelmatige en overeenstemmende rapporten van internationale niet-gouvernementele organisaties waarin melding werd gemaakt van de praktische problemen die de toepassing van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel in Griekenland oplevert, de correspondentie die de Hoge Commissaris voor de Vluchtelingen van de Verenigde Naties aan de bevoegde Belgische minister heeft gestuurd, maar ook de rapporten van de Commissie over de evaluatie van het Dublin-systeem en de voorstellen voor hervorming van verordening nr. 343/2003 ter versterking van de doeltreffendheid van dit systeem en de effectieve bescherming van de grondrechten (arrest M. S. S./België en Griekenland, reeds aangehaald, §§ 347-350).

91 Anders dan wordt betoogd door de Belgische, de Italiaanse en de Poolse regering, die van mening zijn dat de lidstaten niet over geschikte instrumenten beschikken om te beoordelen of de verantwoordelijke lidstaat de grondrechten eerbiedigt en dus in te schatten welke risico's een asielzoeker daadwerkelijk loopt indien hij aan deze lidstaat wordt overgedragen, kunnen de lidstaten dan ook op basis van informatie zoals die welke het Europees Hof voor de rechten van de mens aanhaalt, de werking van het asielstelsel in de verantwoordelijke lidstaat beoordelen, waardoor die risico's zullen kunnen worden ingeschat.

92 Er dient te worden gewezen op de relevantie van de door de Commissie opgestelde rapporten en voorstellen voor wijziging van verordening nr. 343/2003. De lidstaat die de asielzoeker moet overdragen, heeft deelgenomen aan de werkzaamheden van de Raad van de Europese Unie, die een van de geadresseerden van die rapporten en voorstellen is, en kan dus niet onkundig zijn van het bestaan ervan.

(...)

94 Bijgevolg mogen de lidstaten, daaronder begrepen de nationale rechterlijke instanties, in situaties zoals die welke in de hoofdgedingen aan de orde zijn een asielzoeker niet aan de „verantwoordelijke lidstaat” in de zin van verordening nr. 343/2003 overdragen wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat de tekortkomingen in het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in deze lidstaat ernstige, op feiten berustende gronden vormen om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico zal lopen op onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest, en dit opdat de Unie en haar lidstaten hun verplichtingen inzake de bescherming van de grondrechten van asielzoekers kunnen nakomen.

(...)

106 Artikel 4 van het Handvest moet aldus worden uitgelegd dat de lidstaten, daaronder begrepen de nationale rechterlijke instanties, een asielzoeker niet aan de „verantwoordelijke lidstaat” in de zin van verordening nr. 343/2003 mogen overdragen wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat de tekortkomingen in het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in deze lidstaat ernstige, op feiten berustende gronden vormen om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico zal lopen op onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van deze bepaling.(...)”

Uit de bestreden beslissing blijkt weliswaar dat de verwerende partij naar dezelfde mensenrechtenrapporten verwijst, doch op geen enkele wijze wordt rekening gehouden met de feit dat verzoekster bevallen is in maart 2012 en dat zij derhalve naar Italië wordt teruggestuurd met een baby van iets meer dan twee maanden, waardoor zij wel degelijk behoort tot een risicogroep. Uit de lezing van de algemene informatie die verzoekende partij bij het verzoekschrift heeft gevoegd blijkt dat, wat betreft de omstandigheden waarin zij mogelijk zal terechtkomen bij haar terugkeer naar Italië samen met haar baby, in deze stand van het geding, waarbij geen andere objectieve en actuele informatie in het administratief dossier is toegevoegd waaruit blijkt dat verwerende partij een “zo nauwkeurig mogelijk onderzoek” heeft gepleegd rekening houdende met alle elementen die zij kent, namelijk de geboorte van het kind, aannemelijk maakt. De algemene informatie door verzoekende partij aan het verzoekschrift toegevoegd, toont in deze stand van het geding op een voldoende wijze aan dat er actueel in Italië ernstige problemen zijn met de wijze waarop asielzoekers behandeld worden. Niettegenstaande persberichten en/of algemene rapporten op zich niet volstaan om aan te nemen dat er een schending is van artikel 3 EVRM, lijkt het *in casu* dat de verwerende partij bij het nemen van haar beslissing, waarin zij verwijst naar de verantwoordelijkheid van Italië inzake de behandeling van de asielaanvraag, niet afdoende rekening heeft gehouden met de precaire situatie van de asielzoekers die tot een risicogroep behoren zoals verzoekende partij en haar twee maanden oude dochter.

Verzoekende partij wijst er verder terecht op dat aangezien de Italiaanse autoriteiten nalieten te antwoorden op het terugnameverzoek er ook geen formeel akkoord is van de Italiaanse autoriteiten waaruit (impliciet) kan afgeleid worden dat zij een passende opvang zal krijgen.

Hieruit volgt dat de verzoekende partij een verdedigbare grief gegrond op artikel 3 EVRM lijkt te hebben.

Het middel lijkt, in de mate dat het de schending van artikel 3 EVRM aanvoert, in deze stand van het geding ernstig.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig

nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel. Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordening-bepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding *prima facie* een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

3.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

In haar verzoekschrift geeft de verzoekende partij als moeilijk te herstellen ernstig nadeel aan dat zij tot een kwetsbare groep behoort samen met haar pas geboren kind en dat dit als dusdanig een concretisering van het begin van bewijs in haren hoofde is inzake een onmenselijke dan wel onterende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM, gelet op de algemene rapporten waaruit blijkt dat asielzoekers die het voorwerp uitmaken van de Dublinverordening aan hun lot worden overgelaten. Aan de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is voldaan.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 21 mei 2012 wordt bevolen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig mei tweeduizend en twaalf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M.-C. GOETHALS